

vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa. Det er det, som mangler derovre. De hvide ere en Slags Overkaste, og den hvide Embedsstand interesserer sig ikke for Sukkerkogeriet. Den har, efter hvad paalidelige Folk, der selv ere interesserede i vestindiske Anliggender, sige, tværtimod modarbejdet dette, saa godt de kunde. De hvide have været med til at drive de sorte Bønder over i Aagerkarles Klør, om det har været af en Slags Embedshovmod eller Kastefølelse, eller hvad man vil kalde det, kan jeg ikke sige. Den eneste Vej, den højtærede Minister vist kan komme fremad, er at undersøge, hvorledes Befolkningens Forhold ere. Det er paa Befolkningen, man skal bygge, og ikke paa en Embedsstand. De sidste Udtalelser, der faldt fra den højtærede Ministers Side, kunde jo maaske gøre det nødvendigt for Statsrevisionsudvalget at samles, inden denne Sag finder sin endelige Afslutning her i Salen. Det er jo rigtigt, at de vestindiske Forhold have været fremme til Behandling hvert Aar. Det er ogsaa blevet misbilliget af Statsrevisorerne og af Tinget, naar vi have haft de forskellige Aars Regnskaber fremme. Men den højtærede Minister anker over, at man ikke har udtrykt denne Misbilligelse i en bestemtere Form, men kun ladet det staa som en almindelig Udtalelse; det maa man jo se nu i Tidenden, hvorledes disse Udtryk faldt fra den højtærede Minister; det vil da sikkert ikke være vanskeligt at faa dette Tings Flertal til paa en meget bestemt Maade at misbillige denne Administration og disse Udgifters Anvendelse til de vestindiske Forhold, som stadig gaa i Svang. Statsrevisorernes Indstilling til Tingets Beslutning lyder saaledes: Rigsdagen frasiger sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til Statsregnskabet 1897—98. Jeg tillader mig paa Udvalgets Vegne at anmode det ærede Ting om at stemme for denne Beslutning.

Finansministeren (Hørring): Den første Gang den ærede Ordfører havde Ordet, gjaldt den Udtalelse, jeg paatalte, Militærmagten og kun Militærmagten. Da den ærede Ordfører nu svarede, lod han, som om han havde talt om baade Militær- og Politimagten, men det har den ærede Ordfører ikke. Hvad Politimagten angaar, mener jeg, at den Udtalelse, den ærede Ordfører kom med, er lige gaa uberettiget, som hvis den havde været fremsat mod Militærmagten. Det er i det hele taget

ikke tilraadeligt, tror jeg, at bruge for stærke Udtryk om de vestindiske Forhold, og det er vistnok lidt vanskeligt for den ærede Ordfører at forsvare en saadan Paa-stand af de flere, han fremsatte, som den, at Embedsstanden i Vestindien har modarbejdet Sukkerfabrikationen derovre. Jeg tror, som sagt, at den ærede Ordfører skal have Vanskelighed ved nærmere at begrundede dette.

Jeg har henvist til, at den Regnskabsform, der nu bruges for de vestindiske Øer, hidtil ikke er bleven misbilliget fra Rigsdagens Side. Den ærede Ordfører stillede mig i Udsigt, at denne Misbilligelse kunde komme. Jeg afventer i saa Henseende, hvad der vil ske, men jeg tør dog maaske gøre opmærksom paa, at hvis den kommer frem, kommer den lidt sent, thi nu har man en Række Aars Praksis i saa Henseende, som man ikke let kommer bort fra.

Ordføreren (Oscar Hansen): Mine Udtalelser, om at Embedsmændene have modarbejdet Sukkerkogeriets Interesser vil den højtærede Minister vist vanskeligt kunne rokke ved en almindelig Imødegaaelse. Der findes her i Landet adskillige, som have praktisk Kendskab til de vestindiske Forhold, og en Konference med disse Mænd, hvis Navne, Ministeren jo let vil kunne opspørge, vil ganske sikkert kunne komme til at kaste et klarere Lys over disse Forhold hos den ærede Minister, end Embedsmændenes Beretninger synes at have kastet. Jeg lod ikke, som om jeg havde omtalt Politi- og Militærmagten, medens jeg kun omtalte Militærmagten. Jeg anerkendte, at jeg burde have sagt Politiet og Militærmagten, men det forandrer intet, særlig efter hvad jeg sidst sagde. De betydelige Udgifter til Politiet og Militæret stammer med Nødvendighed fra, at den store Majoritet af Befolkningen er en Underkaste, som man ikke fører frem til Interesse for sine egne Anliggender, netop fordi man benytter Tvangsforholdsregler over for dem, fordi man ikke baserer sin vestindiske Lovgivning paa Folkets store Masse derovre, men kun paa de ganske faa stærkt interesserede Mennesker derovre, altsaa paa de store Plantageejere, og at man har i lang Tid behandlet de vestindiske Forhold paa den Maade, som man har gjort. At man har denne Praksis, kan ikke hjemle Ministeren Ret til at vedblive med den, da den højtærede Minister selv i 1897 anerkendte, at man ikke kunde blive ved dermed; det